

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 366/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], *zastúpenej advokátskou kanceláriou Legal Counsels s. r. o., konajúcou advokátom JUDr. Gabrielom Havrillom, Tallerova 10, Bratislava*, ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 12 Cb 156/2006 z 25. októbra 2007, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 332/2011, 3 Cob 331/2011 z 21. novembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 27/2013 z 31. júla 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Cb 156/2006 z 25. októbra 2007 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 331/2011 a sp. zn. 3 Cob 332/2011 z 21. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 27/2013 z 31. júla 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka bola ako žalovaná účastníkom občianskeho súdneho konania o vydanie veci (osobný automobil, notebook). Žalobu podala spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobkyňa“), v ktorej je sťažovateľka spoločníčkou a určitú dobu pôsobila aj ako štatutárny orgán. Žalobe predchádzali rozhodnutia valného zhromaždenia žalobkyne, ktorými bolo sťažovateľke uložené vrátiť v žalobe špecifikované hnuiteľné veci (osobný automobil, notebook) z dôvodu, že tieto jej boli poskytnuté na výkon funkcie štatutárneho orgánu, ktorú prestala vykonávať. Okresný súd napadnutým rozsudkom sťažovateľku zaviazal vydať špecifikované hnuiteľné veci (osobný automobil, notebook) žalobkyni a zaviazal ju nahradiť žalobkyni aj trovy konania.

Na odvolanie sťažovateľky o veci rozhodoval krajský súd, ktorý napadnutým rozsudkom:

(i) pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v časti o vydanie osobného automobilu, rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil (dôvodom čiastočného späťvzatia bolo, že osobný automobil sa spolu s príslušenstvom cestou polície vrátil žalobkyni),

(ii) späťvzatie žaloby žalovanou sťažovateľkou nepripustil,

(iii) potvrdil opravné uznesenie okresného súdu z 18. januára 2011,

(iv) napadnutý rozsudok v znení opravných uznesení z 9. februára 2010 a 18. januára 2011 vo zvyšku potvrdil,

(v) zaviazal sťažovateľku nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania.

3. Na dovolanie sťažovateľky o veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením, tiež napadnutým sťažnosťou, dovolanie vo veci samej odmietol a v časti náhrady trov odvolacieho konania rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľka vidí porušenie označenie práv v troch rovinách. Najskôr namieta, že jej nebola doručená ani žaloba a ani predvolanie na pojednávanie, keďže obidve písomnosti sa súdu vrátili s doložkou, že si ich v odbernej lehote neprevzala. V týchto súvislostiach namieta, že neboli splnené zákonné podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia. V druhom slede argumentovala tým, že súdy konanie nezastavili napriek tomu, že za žalobkyňu konali neoprávnené osoby – spoločníci, ktorí v čase podania žaloby neboli štatutárnymi orgánmi. V tomto smere namieta, že vo veci nešlo o nárok na náhradu škody, kedy žalobu môže podať každý spoločník, ale o reivindikačnú žalobu, a štatutárnym orgánom, ktorý mohol podať konajúc za žalobkyňu žalobu, bola v rozhodnom čase len sťažovateľka. Napokon sťažovateľka namieta, že rozhodné právne normy boli nesprávne interpretované, keď konaním ostatných spoločníkov došlo k zneužitiu práva, pretože bola vyzvaná na vrátenie vecí, ktoré jej boli zverené do užívania pre účely vykonávania funkcie štatutárneho orgánu, kde nedošlo k jej platnému odvolaniu z tejto funkcie, a veci boli následne zverené do užívania iného spoločníka, ktorý nevykonával činnosti, na ktorých realizáciu boli tieto veci potrebné.

5. V petite sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, tieto zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Požadovala priznať aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € z dôvodu vážneho zásahu do jej práv, odopretia spravodlivosti a potreby nastolenia spravodlivej rovnováhy medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd podľa ústavy) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie

nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podstatné sťažnostné námietky sťažovateľky smerujú k tvrdenému zásahu do jej označených práv v konaní, ktoré vykazuje znaky typického sporového konania vyvolaného spormi v rámci vnútorných vzťahov medzi spoločníkmi verejnej obchodnej spoločnosti. Pokiaľ ide o verejnú obchodnú spoločnosť, ktorá v predmetnom konaní vystupovala v procesnej pozícii žalobkyne, vzťahy medzi spoločníkmi boli už skôr predmetom rozhodovania vo viacerých súdnych sporoch, pričom tieto opakovane končili až na ústavnom súde (porovnaj III. ÚS 269/2011 alebo II. ÚS 259/2014), sťažnosti sťažovateľky však boli odmietnuté. V konaní, v ktorom bola sťažovateľka v pozícii neúspešnej žalovanej, išlo po čiastočnom späťvzatí žaloby v merite veci iba o vrátenie notebooku, ktorý bol pôvodne sťažovateľke zverený, avšak po zmene v osobe spoločníka pôsobiaceho ako štatutárny orgán mal byť tento zverený novému štatutárnemu orgánu.

K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

9. Ústava nezakotvuje ústavný súd ako jediný a výlučný orgán ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle princípu subsidiarity formulovanom v čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) nemal ústavný súd právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľky, ktoré ním mohli byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu krajský súd na základe ňou podaného odvolania. Rovnaké závery však vzhľadom na podstatu sťažnostných námietok – ktoré vychádzali z obsahu odvolania a najmä dovolania sťažovateľky – však možno urobiť aj vo vzťahu k namietanému rozsudku

krajského súdu. Tvrdené odňatie možnosti konať pred súdom, resp. absencia oprávnenia ostatných spoločníkov konať za žalobkyňu, boli totiž sťažovateľkou subsumované pod zákonné ustanovenia zakladajúce prípustnosť dovolania, čím bola súčasne založená právomoc najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu poskytnúť ochranu sťažovateľke pred prípadným porušením jej práv rozsudkom krajského súdu. Preto bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie.

K namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu

10. Sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že ho vo veci samej odmietol pre neprípustnosť. V odôvodnení uznesenia najvyšší súd po prepise dôvodov rozsudku okresného súdu a krajského súdu, obsahu dovolania a vyjadrení k nemu na vlastné odôvodnenie uviedol:

„Dovolateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, d/, e/ a g/ O. s. p. v dovolaní nenamietala a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaná namietala nedostatok procesnej spôsobilosti na strane žalobcu, čo má vo veci zakladať vadu konania podľa § 237 písm. c/ O. s. p. Dovolací súd zdôrazňuje, že predpokladom procesnej nespôsobilosti účastníka konania je skutočnosť, že nemá vôbec spôsobilosť vlastnými úkonmi nadobúdať práva alebo brať na seba povinnosti alebo táto jeho spôsobilosť je obmedzená... Podľa § 19a ods. 1 Občianskeho zákonníka môže byť spôsobilosť právnickej osoby nadobúdať práva alebo povinnosti obmedzená len zákonom. Nejde však o také obmedzenie spôsobilosti, ktoré by odôvodňovalo povinnosť ustanoviť tejto právnickej osobe zástupcu. Dovolací dôvod uvedený v § 237 písm. c/ O. s. p. nemôže preto vzniknúť na strane účastníka konania, ktorým je právnická osoba... Existencia vady v zmysle § 237 písm. c/ O. s. p. preto neprichádza do úvahy.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd ďalej zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovanej, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p...

Dovolací súd zdôrazňuje, že z hľadiska uvedeného ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. je rozhodujúce len to, či bol účastník v dôsledku nesprávneho postupu súdu ukrátený na svojich procesných právach.

Žalovaná v dovolaní namietala, že súd prvého stupňa rozhodol v jej neprítomnosti s tým, že vôbec nevedela o súdnom konaní voči jej osobe z dôvodu, že nielenže jej nebolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie, ale rovnako jej nebola doručená žaloba s výzvou na vyjadrenie. Z obsahu spisu ako aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu okrem iného vyplýva, že súdu prvého stupňa sa vrátili dve písomnosti, jedna 19.09.2007, v ktorej súd prvého stupňa zaslal žalovanej žalobný návrh, oznámil žalovanej termín pojednávania a vyzval ju na vyjadrenie k návrhu žalobcu zasielaná do vlastných rúk a druhá 29.10.2007, v ktorej jej bol oznámený termín pojednávania. V tomto prípade vzhľadom na skutočnosť, že sa tieto písomnosti vrátili na súd ako neprevzaté a adresy trvalého pobytu žalovanej boli podľa dovolacieho súdu naplnené všetky podmienky pre fikciu doručenia podľa § 47 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého sa predvolanie na pojednávanie považuje za doručené dňom, keď sa predvolanie na súdne pojednávanie vrátilo z adresy trvalého pobytu s poznámkou pošty, že adresátka písomnosť na uvedenej adrese neprevzala a písomnosť nevyzdvihla ani v odbernej lehote. Takýmto procesným postupom nebolo žalovanej odňaté právo konať pred súdom. Procesný postup doručovania písomností žalovanej odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia náležite a riadne odôvodnil ... nie je dôvodná ani námietka, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné.

Pre úplnosť dovolací súd konštatuje, že odvolaciemu súdu nemožno vytknúť ani skutočnosť, že na vec aplikoval aj ustanovenie právneho predpisu (§ 56a Obchodného zákonníka), ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité.... Pokiaľ preto odvolací súd potvrdil po právnej stránke správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, resp. doplnil jeho odôvodnenie nemožno mu vytknúť, že žalovanej odňal možnosť konať pred súdom. Zároveň dovolací súd zdôrazňuje, že na iné ustanovenie právneho predpisu sa poukázalo z dôvodu,

aby sa odvolací súd podrobne zaoberal so všetkými námietkami vznesenými v podanom opravnom prostriedku.“

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci samej dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na dôvody odmietnutia dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

11. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

12. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti

vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

13. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľka však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnila v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Sťažnosť v podstate iba kopíruje dôvody, ktoré už sťažovateľka uplatnila v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a dovolaní proti rozsudku krajského súdu a ktoré stručne dopĺňa iba všeobecnými tvrdeniami, z ktorých vyvodzuje porušenie svojich práv. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

14. Ako zo skôr uvedeného vyplýva, najvyšší súd dovolanie odmietol, pretože nezistil existenciu niektorej z väd, ktoré v zmysle § 237 OSP zakladajú prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu. Primeraným spôsobom sťažovateľke vysvetlil, že ňou formulované dovolacie dôvody ešte nezakladajú prípustnosť dovolania a z pohľadu podstaty jej dovolacej argumentácie nemožno považovať rozsudky nižších súdov za kolidujúce s dôvodmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že záver najvyššieho súdu o absencii prípustnosti dovolania nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený, a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Preto v tejto časti bolo namieste sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

15. Reagujúc na sťažnostné dôvody a v záujme materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti ústavný súd len stručne dodáva:

(i) žaloba s výzvou na vyjadrenie k nej a predvolaním na pojednávanie boli podľa obálky pripojenej k sťažnosti doručované sťažovateľke opakovane do vlastných rúk, teda fikcia doručenia, tak ako ju ustanovuje § 47 ods. 2 OSP v spojení s § 114 ods. 2 OSP, bola naplnená,

(ii) predvolanie na ďalšie pojednávanie na okresnom súde bolo podľa obálky pripojenej k sťažnosti sťažovateľke doručované na adresu jej trvalého pobytu (v tomto prípade zákon nevyžaduje doručenie do vlastných rúk), a teda fikcia doručenia, tak ako ju ustanovuje § 46 ods. 2 OSP v spojení s § 115 ods. 1 a 2 OSP, bola naplnená,

(iii) na prejednanie odvolania odvolací súd nariadil pojednávanie, čím vytvoril pre sťažovateľku ďalšiu možnosť zúčastniť sa súdneho konania a byť prítomná pri prejednávaní jej veci,

(iv) všeobecné súdy a napokon aj ústavný súd opakovane aj v iných konaniach rozhodli v neprospech sťažovateľky, pokiaľ išlo o jej oprávnenie vystupovať ako štatutárny orgán žalobkyne (v prvom slede – uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Cob 289/2008 z 2. apríla 2009, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obdo 21/2009 z 28. októbra 2010, uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 269/2011, v druhom slede – uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 Exre 25/2010, Sr 385/B z 18. januára 2012, uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 Cob 83/2012 zo 17. septembra 2012, uznesenie najvyššieho súdu

sp. zn. 2 Obdo 71/2012 z 29. januára 2013 a sp. zn. 2 M Obdo 6/2012 zo 16. mája 2013, uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 259/2014), na základe čoho nemožno považovať konanie so žalobkyňou, za ktorú v konaní vystupovali ostatní spoločníci, ktorí si voči sťažovateľke uplatňovali právo na vydanie veci, za ústavne nekonformné.

16. Zo všetkých uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Chýba jej totiž akákoľvek ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovali. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Napadnuté uznesenie preto nemožno považovať ani za svojvoľné či arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu (rovnako tak nižších súdov) nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). V uznesení najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu.

17. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015